

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

בחכמה

בינה ודעת

- באופן המתקבל בשכלו של כל אחד ואחד ● כל אחד מאתנו, ובמיוחד בתי חב"ד וכל העוסקים במלאכה של הפצת בשורת הגאולה (ומי אינו עוסק?) צריך לעשות כל מאמץ על-מנת שהעלונים המפיצים את בשורת הגאולה והגואל יגיעו לכמה שיותר אנשים ומקומות

הקב"ה ברא את הגוף מחומר גשמי כדי שחומר גשמי זה יהיה כלי לאלקות, וזהו המשא שהגוף נושא עליו.

"כי תראה חמור" - כאשר תסתכל היטב בחומר הגוף, הנקרא חמור מחמת גסותו וקרירותו לעניינים שכליים, תיווכח בשני דברים:

שהחומר העצמי שלך הוא "שונאך", כי הוא נמשך אחרי הדברים הגשמיים ושונא את הרוחניות של הנשמה. ועוד תראה כי הוא "רובץ תחת משאו" - הוא מתעצל למלא את הכוונה האלוקית לשמה הוא נברא.

עלול אתה לחשוב כי "והדלת מעוזב לו", לא תעזור לחומר למלא את הכוונה האלוקית - שיהיה אמנם גוף גשמי שזקוק לאכילה שינה וכל שאר צרכי הגוף, אבל כל זה ייעשה בדרך עבודת ה', לא כמו חמור - אבל כאשר אתה רואה כי החומר הוא שונא שלך, והוא "רובץ תחת משאו", אזי "והדלת מעוזב לו", לא תרצה לעזור לו, אלא תתחיל בסדר עבודה של תעניות וסיגופים כדי לשבור את החומר.

הגיעה אליו השמועה כי באזור זה נמצא בעל מופת גדול, שמו הטוב נשמע בכל הגליל, הוא מקובל גדול ולמדן.

מכיוון שהיה בעצמו למדן גדול ומקובל, השתוקק להיות אצל אותו בעל שם טוב מפורסם.

ר' מרדכי נסע אל הבעל שם טוב ושהה אצלו זמן ממושך. הוא היה מאושר על הדעה הישרה שנתן בו ה' ללכת אל הבעל שם טוב, אולם הייתה לו עגמת נפש רבה מדוע אינו יודע היכן נמצאים חבריו הטובים משנות ילדותו ר' יששכר בער ור' חיים. אילו היה יודע היכן הם נמצאים, היה מודיע להם על מקום הימצאו, על מה שעניו רואות, על החידוש הגדול בתורה ועל דרכי עבודת הבורא שהוא רואה כאן. פעם אמר הרבי הבעש"ט תורה על הפסוק כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו והדלת מעוזב לו עוזב תעוזב עמו:

הגוף הוא חומר, והנשמה - צורה. הגוף נמשך אחרי גשמיות והנשמה אחרי רוחניות.

ה שבוע נפתח בקטע מהסיפור הארוך והמפורסם המופיע במכתבו של הרבי הריי"צ לבתו הרבנית הצדקנית חיה מושקא, סיפור המתאר בצבעים חיים את חידושיה הנפלאים של תורת ושיטת החסידות.

[המכתב נדפס לראשונה ב"שמועות וסיפורים" בתחילת חלק ג, ושם גם תרגמו ללשון-הקודש. התרגום נמצא גם בספרים 'פניני הכתר' חלק א עמוד 224 ו'אוצר סיפורי חב"ד' חלק א עמוד 117. המקור - ב'אגרות-קודש' אדמו"ר מהוריי"צ חלק ג עמוד קעג ואילך]

...שני חברים היו לו לר' חיים: ר' יששכר בער ור' מרדכי. השלושה למדו בצוותא שנים רבות בישיבה אחת, ולאחר מכן נפרדו כל אחד לדרכו. אולם האהבה שביניהם נשארה איתנה, ובשנים הראשונות להיפרדם אף עמדו בקשרי מכתבים ביניהם.

כעבור שנים, בסיבות שונות, התגלגל ר' מרדכי לאזור מרוחק, עד פודוליה הגיע, ושם

- עליך לדעת כי לא זו הדרך שצריכה להיות על פי התורה. על פי התורה אסור לשבור את החומר על ידי תעניות וסיגופים, אלא "עזוב תעזוב עמו", להשאיר בו את החומריות. כלומר, לעבוד בחד עם הגוף עד שהגוף יפסיק להיות חמור.

כדי לעשות ליהודי טובה בגשמיות ובפרט ברוחניות צריכים מסירות נפש.

נשמה באה לעולם, ותיב שבועים שמונים שנה ויותר, כדי לעשות טובה ליהודי.

על תורה זו חזר ר' מרדכי פעמים רבות, ולאחר מכן התבונן והתעמק בזה: הרבי אומר כי לשבור את הגוף על ידי תעניות וסיגופים אין זה על פי התורה. דרך התורה היא לשנות את הגוף ולעזור לו שהוא - הגוף - ימלא את הכוונה האלוקית לשמה ברא אותו השם יתברך. ושכדי לעשות ליהודי טובה בגשמיות ובפרט ברוחניות צריכים מסירות נפש.

ככל שהתעמק ר' מרדכי יותר במילים אלו, כך התחיל לחשוב יותר אודות חבריו - ר' יששכר בער ור' חיים - שימצא אותם ויספר להם על הדרך החדשה שהרבי הבעש"ט מלמד. ברם, כדי למצוא אותם עליו בעצמו לנדוד בעיירות שבמחוז מוהילוב. אבל - כיצד זה עוזבים את הרבי.

שבועות רבים חשב בכל זה, אך לא הצליח להסכים בעצמו לעזוב את הרבי.

פעם אחת, בחושו בזה כיצד אין הוא יכול להסכים בעצמו לעזוב את הרבי ולחפש את חבריו - מי יודע היכן הם נמצאים, ואפילו כאשר כבר ימצא אותם מי יודע מה מצבם עתה, וכאשר יספר להם אולי בכלל לא ירצו להאזין לו, ואולי אפילו יצחקו לו.

נזכר הוא ר' מרדכי על מה שאירע לו עצמו, כשהגיע לפודוליה ושמע מעשה בבעל מופת, בעל שם טוב, שבתחילה היה עוזר למלמד, אדם פשוט ומגושם, לבוש בפרווה כאחד מפשוטי העם, חופר חול וטיט ומוליכים העירה, ולפתע זרק את פרוות האיכר שלו, הסיר את מסווה הגסות מעל פניו, והראה שהוא למדן וגדול בתורה, מקובל ובעל מופת - לא האמין ר' מרדכי למשמע אוניו, ורק בגלל החידוש הגדול הלך לראות את הפלא. הוא עדיין זוכר היטב כיצד בהליכתו אל הרבי, צחק מעצמו כיצד זה אדם גדול בתורה ובעל ידיעה רבה בקבלה כמותו, יצא לדרך בגלל סיפורים שהמון העם מספר.

כעת, חשב ר' מרדכי, אף אם בטורה ויגיעה רבה ימצא את חבריו, הרי הם בוודאי

יצחקו לו, ולא יצליח לפעול עליהם מאומה. להם, לחבריו, לא יעשה שום טובה, ואילו לעצמו יעשה את הרעה הגדולה ביותר בכך שיעזוב את הרבי.

אבל הרי הרבי אמר שכדי לעשות ליהודי טובה בגשמיות ובפרט ברוחניות צריכים מסירות נפש. היכן היא המסירות נפש שלו. וכשהרבי אומר שצריכים מסירות נפש, הרי מוכרח להיות כן, ואיזו מסירות נפש גדולה יותר יכולה להיות אצלו מלעזוב את הרבי.

כמעט שהחליט כבר לצאת לדרך לחפש את חבריו, אבל הוא לא יכול ללכת ("עס גייט זעך ניט"). אין הוא יכול להסכים בפועל לקום וללכת. הוא יישאר עוד מספר ימים אצל הרבי ואחר כך יילך.

עברו כמה ימים ורעיון עלה במוחו להיכנס אל הרבי, לספר לו הכל ולשאל עצה כיצד לנהוג. והרי הרבי יכול בוודאי לדעת ברוח הקודש היכן הם, חבריו, נמצאים כעת. ואם הרבי יאמר לו, יחסך זמן רב ויכול לחזור מיד.

ברגע הראשון מצא הרעיון חן בעיניו, אך כאשר התבונן בזה יותר נדחה הדבר אצלו: מה הוא ישאל את הרבי, אם צריך לעשות טובה לחבריו, כאשר הרבי אומר בפירוש כי כדי לעשות ליהודי טובה בגשמיות ובפרט ברוחניות צריכים מסירות נפש, אז מה יש כאן לשאול. אלא מה, שהרבי יכול לומר לו היכן הם נמצאים, זו תהיה החוצפה והעוזה היותר גדולה מצדו, שכדי לחסוך לו טירחה, יספר לו הרבי ענייני רוח הקודש. ונוסף לזה, הרי כשיידע היכן הם תהיה מסירות הנפש שלו קטנה יותר. לא. הוא לא ישאל. הוא החליט בעצמו לצאת לדרך לחפש את חבריו ולבוא עמם בדברים אודות הדרך הגדולה בעבודת ה' שלימד הרבי הקדוש הבעש"ט.

הוא קם מוקדם, הכין את עצמו לתפילה, התפלל, ולאחר מכן התכונן לצאת לדרך. חשב האם לגשת אל הרבי לקבל רשות ללכת ולבקש ברכה או לא. היו לו טעמים לכאן ולכאן, ולבסוף נשאר אצלו שהגם שעל פי הדין צריך ליטול רשות, אבל הרי ייתכן שהרבי ישאל אותו לאן הוא הולך, ואת זאת, לומר להיכן הוא הולך ולשם מה הוא הולך, לא רצה לומר לרבי. אם הרבי יודע בעצמו אין הוא צריך לומר לו, ואם אינו יודע אין הוא רוצה לספר לו. לקח אפוא את שקו וחפציו, טליתו ותפיליו, ויצא לדרך.

ר' מרדכי כבר היה מתוון לעיר, כאשר שמש בית הכנסת של הרבי השיגו ואמר שהרבי

קורא לו.

כשנכנס ר' מרדכי אל הבעש"ט, אומר לו הבעש"ט: ברוך השם שניצחת במלחמה עם עצמך. אל תמהר בדרך, גם בדרך עד שתגיע

לבסוף נשאר אצלו שהגם שעל פי הדין צריך ליטול רשות, אבל הרי ייתכן שהרבי ישאל אותו לאן הוא הולך, ואת זאת, לומר להיכן הוא הולך ולשם מה הוא הולך, לא רצה לומר לרבי. אם הרבי יודע בעצמו אין הוא צריך לומר לו, ואם אינו יודע אין הוא רוצה לספר לו. לקח אפוא את שקו וחפציו, טליתו ותפיליו, ויצא לדרך

למחוז חפצך תוכל לפעול רבות. לר' יששכר בער תאמר כי כאשר יבוא אליי אתן לו סדר בלימוד ותהיה לו פתיחת המוחין. ולר' חיים תאמר כי כאשר יבוא אליי אתן לו סדר בלימוד זהר ומדרש ותהיה לו פתיחת הלב. אותך אני מברך בעבודה תמימה של המוח והלב. היה זה מהתגלות. השם יתברך ייתן לך הצלחה, הבטחותיך וברכותיך יתקיימו.

אם בדורות קודמים יכלו להיות בתחילה התלבטויות עד כמה נוגע וחשוב לפעול עם הזולת, ועד כמה צריכים אנו להיות מוכנים למסירות נפש, לוותר ולהפסיד לשם כך גם מחיינו הרוחניים - הרי בדורנו זה, הדור השביעי, דור שחונך על ידי הרבי מלך המשיח שליט"א במשך עשרות שנים ללא הרף על שליחות ועל המבצעים הקדושים וכל הפעילות עם הזולת, כולנו יודעים היטב את גודל החשיבות והצורך החיוני והתביעה הבלתי מתפשרת של הרבי שליט"א להניח עצמו הצידה ולעשות הכל כדי שהזולת יקבל מה שהוא צריך לקבל.

וכאשר מדובר לא רק על "דורנו זה", אלא על "זמננו זה" (כפי שהרבי שליט"א מתבטא הרבה במיוחד בשנים האחרונות), כאשר "הדבר היחיד שנשאר בעבודת השליחות הוא – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", וזהו המסר שעלינו לחיות עמו בעצמנו ולהעביר "חוצה", מבין ויודע כל אחד בפשטות עד כמה נוגע שהמסר הזה אכן יופץ ככל האפשר ויגיע גם למקומות הרחוקים והנידחים ביותר.

מסר זה, כמו כל מסר, צריך להיות מועבר הן באופן "מקיף", בשלטי חוצות, "גימיקים" – דגלים ופרסומות ובכל צורה אפשרית, והן באופן פנימי, בהסברה מתאימה ואמיתית, ובלשון הרב "בחכמה בינה ודעת באופן המתקבל בשכלו של כל אחד ואחד".

אנו פוגשים בהזדמנויות שונות יהודים רבים, ולא תמיד היכולת והאפשרות קיימת להיכנס בדברים עם כולם ולהעביר להם את המסר המתבקש כראוי. מה עושים?

אחד האמצעים הטובים ביותר להעברת מסר, ובפרט להסברה, הוא המסר הכתוב. כאשר מישוהו מקבל ממך עלון הסברה, ובפרט כשמדובר בעלון מכובד העושה רושם נאה גם בחיצוניותו, הוא ירצה ויוכל לקרוא בו גם אחרי שפגש בך, ולהפנים את הדברים בתודעתו, כמובן ופשוט.

אמנם יש מעלה גדולה בהסברה שבאה דווקא בספר, בו הדברים מוסברים באריכות ובהסבר רב,

(וכאן גם המקום להזכיר ולעורר שוב אודות הספר הנפלא "עֵתָה יִדְעֵתִי" של ר' חיים ששון, וכן אודות ספר-חוברת – שמפורסם משום מה פחות – "באמונה שלימה" של מרת ש. שמידע, שהגיעו אליי תגובות חמות מאד אודות צורת ההגשה וההסברה המובנת ומתקבלת מאד גם ב"חוצה" של בשורת הגאולה המופיעה בו בכל תוקפה, בליקוט מדברי הרבי שליט"א מלך המשיח וממקורות רבים. ישנם כמובן עוד ספרים רבים וטובים, ויסלחו לי אם לא אפרט, כי רבים הם ואי אפשר לפרטם.

עם כל החשיבות של ספר, יש מעלה גם ודווקא בעלון הסברה קצר הנמסר ביד. קודם כל משום הכמות, שכמובן אפשר להדפיס ולחלק מספר הרבה יותר גדול של עלונים מאשר של ספרים, וכך להגיע להרבה יותר אנשים

ומופץ על-ידי מטה משיח בארץ-הקודש. משמעות מיוחדת לעניין זה בשנה בה אנו עומדים, מאה שנה להולדת הרבי מלך המשיח שליט"א, ובשנת המאה ואחת, המורה על עלייה ויגיעה שלא בערך לכל מה שהיה עד עתה.

עלון זה כבר קבע לו מקום מכובד מאד בין העלונים השבועיים בארץ. הוא מעוצב גם בצורה חיצונית מרהיבת עין, וכל כולו אינו אלא ענייני מלך המשיח והגאולה בהסברה יפה, קצרה, ובלשון הרב, כניל, "בחכמה בינה ודעת באופן המתקבל בשכלו של כל אחד ואחד". וברוך ה', תוך כדי הוצאה לאור שבועית רצופה, שבוע אחרי שבוע ללא הפסקה, משתפר העלון יותר ויותר, ומביא את בשורת הגאולה והגואל בכל תוקפה, ללא כחל ושרק, ללא התפעלות מ"מה יאמר" וכדומה, ובצורה נאה מובנת ומכובדת כפי שיעידו כל הקוראים.

כל אחד מאתנו, ובמיוחד בתי חב"ד וכל העוסקים במלאכה של הפצת בשורת הגאולה (ומי אינו עוסק – כשהו "הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות!") צריך לעשות כל מאמץ, "כל אשר ביכולתכם" כדי שעלון זה (יחד עם העלונים המקבילים המפיצים את בשורת הגאולה והגואל, כמו "שיחת הגאולה" – שעל מעלתו המיוחדת אין צורך להכביר כאן מילים) יגיע לכמה שיותר אנשים ומקומות, ויביא את בשורת הגואל והגאולה לכולם.

ובפשטות, לעשות כל מאמץ להזמין מראש בקביעות ובהקדם (כדי שיוכלו להדפיס כמות מספקת) כמות גדולה של עלוני 'הגאולה מעניין ועכשווי' במטה משיח (בטלפון: 03-9607922) ולהפיצם ככל האפשר, כדי שאכן תגיע בשורת הגואל והגאולה לכל מקום ולכל פינה, תמלא את יעדיה, ובעיקר את היעד העיקרי והיחיד – ההתגלות המלאה של הרבי שליט"א מלך המשיח לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ובוודאי יעשה כל אחד מאתנו ככל יכולתו להפיצם יותר ויותר,

אבל מאידך, עם כל החשיבות של ספר, יש מעלה גם ודווקא בעלון הסברה קצר הנמסר ביד. קודם כל משום הכמות, שכמובן אפשר להדפיס ולחלק מספר הרבה יותר גדול של עלונים מאשר של ספרים, וכך להגיע להרבה יותר אנשים. וגם משום שלא כולם מוכנים להקדיש לנושא זה הרבה זמן לשבת ולקרוא את כל הספר, כך שמלכתחילה יהיו כאלה שיתייאשו ולא יתחילו לקרוא בו, ואילו עלון שאינו ארוך מדי, יש יותר סיכוי שגם הרציניים פחות יקדישו כמה דקות לקרוא בו, יתחילו להתקרב, וזה יעורר את התעניינותם להמשיך.

ומעלה מיוחדת בעלון שבועי, היוצא לאור מדי שבת בשבתו, כאשר אנשים מתרגלים אליו ומחפשים אותו, נהנים לקרוא, ומתקרבים יותר ויותר לנושא.

שבוע חוגגים אנו יום הולדת של **מאה** גיליונות שבועיים לעלון 'הגאולה מעניין ועכשווי' שמוציא לאור מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח,